

Editada la correspondència entre Bosch Gimpera i Lluís Pericot

Acaba de veure la llum el llibre *58 anys i 7 dies*, que recull la correspondència entre el prestigiós arqueòleg Pere Bosch Gimpera i el begurenc d'adopció Lluís Pericot. Les cartes repassen la història de l'arqueologia catalana i la seva imbricació en el context científic internacional. Però, les cartes de Bosch Gimpera van molt més enllà i esdevenen un apreciable reflex de l'evolució històrica de l'Estat espanyol, explicat, sobretot, a partir de les vicissituds de la comunitat acadèmica i científica; no en va Pere Bosch Gimpera va ocupar càrrecs de gran responsabilitat: rector de la Universitat Autònoma republicana i conseller de Justícia des del mes de juny de 1937.

La transcripció de les cartes enviades per Bosch Gimpera a Pericot s'acompanya d'un autèntic aparell crític constituït per 1.469 imprescindibles notes a peu de pàgina –que ajuden a contextualitzar les esmentades cartes– i un interessant estudi introductori obra del professor de Prehistòria de la Universitat de Barcelona Francisco Gracia Alonso –analitza essencialment la figura de Pere Bosch i Gimpera–, del nét de Pericot i catedràtic de la mateixa Universitat, Josep M. Fullola –ens acostava a la figura de Lluís Pericot, sobretot des d'un punt de vista molt proper i familiar– i de Francesc Vilanova, de la UAB, que elabora una aproximació de l'Escola Catalana d'Arqueologia.

Des d'un punt de vista de Begur, cal dir que l'article introductori de Josep M. Fullola i Pericot, intítulat "Lluís Pericot: records d'un quart de segle de convivència", és interessantíssim, atès que dibuixa el perfil de Pericot a partir de l'òptica familiar. Parla extensament del seu sogre, Salvador Raurich, i la influència que va tenir la família política i el poble de Begur en la seva intensa vida científica.

Com escriu Fullola, Lluís Pericot no va amagar mai l'amor per les seves arrels, Torroella de Montgrí, Girona i Begur. Recorda com el seu avi explicava la història del castell de Begur i de l'Empordanet a les noies que feien el Servei Social al convent de santa Reparada. Narra, també, les migdiades que feia l'il·lustre prehistoriador, en el

Foto: Carreras.

Lluís Pericot, el dia del seu homenatge a Begur, l'any 1972.

seu temps d'oci, al jardí de la seva casa familiar de Begur, tombat en una hamaca, mentre escoltava música clàssica (preferentment de Wagner), així com la seva desconeguda afecció pel conreu de la poesia. Josep M. Fullola explica que Pericot mai va gosar fer pública aquesta afecció, i transcriu les tres darreres de les deu estrofes d'una pràcticament inèdita *Oda a Begur* que el científic va escriure la primavera de 1936:

Com els cinc dits d'una mà grandiosa
s'escampessin l'espai atravesant;
com ossada gegant que se reposa
damunt del blau immens escumejant,
les arestes ingents de les muntanyes
es van obrint deixant en lloc segur, suaus,
joliu, plenes de flors i canyes
les platges de Begur.

.....

Més si al Puig de son Ric us enfiléssiu
tenint al davant vostre el vell Montgrí,
i el seu castell daurat, el contempléssiu
per la llum que del mar li ve al matí,
Fornelles veurieu als vostres peus mateix
cent pobles i muntanyes per guaitar,
que del Montseny al Canigo es segueix
d'un cop tot l'Empordà.

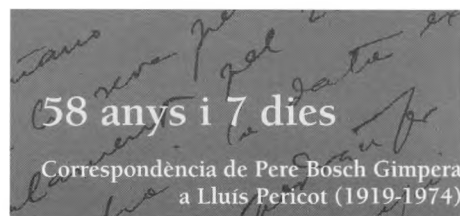
.....

Llisa en pendent baixa la seva vora
per a enfonsar-se d'Aiguafreda al rec;
allí al bell mig l'esperit s'enamora
i en suau hamaca tot l'estiu hi jec.
De la pineda, del castell, del poble,

voltada i protegida per Son Ric,
és el racó més bell de tot el poble
la casa d'en Raurich.

Cal dir que totes les cartes, ara editades, es conserven a la Biblioteca de Catalunya, a Barcelona. En definitiva, un interessant llibre, editat per la Universitat de Barcelona, del qual recomanem la lectura.

Lluís Costa

Francisco Gracia
Josep M. Fullola
Francesc Vilanova

